

ŽUPANIJSKOM SUDU

putem

OPĆINSKOG SUDA U VIROVITICI

Stalna služba u Slatini

Trg sv. Josipa 12

33520 Slatina

Na broj: Povrv-37/2026

Tužitelj: KOMUNALAC d.o.o. Bjelovar, Ferde Livadića 14a, OIB: 27962400486,
zastupan po predsjednici Uprave Ivani Jurković Pišćević, mag. pol.

Tuženik I: Krunoslav Varga, OIB: 75851542943, Srednji Mosti 31, Kapela

Tuženik II: Ruža Varga, OIB: 60363666868, Srednji Mosti 31, Kapela

Radi: isplate

v.p.s.: 75,92 eura

ŽALBA TUŽITELJA

protiv presude Općinskog suda u Virovitici, Stalne službe u Slatini, poslovni broj
Povrv-37/2026-6 od 3. lipnja 2026.godine

Tužitelj, u zakonskom roku, podnosi žalbu protiv presude Općinskog suda u Virovitici, Stalne službe u Slatini, poslovni broj Povrv-37/2026-6 od 3. lipnja 2026.godine, kojom je ukinut platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javnog bilježnika Martine Dujmović iz Bjelovara, poslovni broj Ovr-7870/2025 od 6. listopada 2025.godine, te je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka.

Presuda se pobija u cijelosti, i to zbog:

1. bitne povrede odredaba parničnog postupka,
2. pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
3. pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet ovog postupka je potraživanje tužitelja s osnove pružanja javne usluge sakupljanja miješanog komunalnog otpada za nekretninu na adresi Srednji Mosti 31, Kapela, za razdoblje od rujna 2024. godine do travnja 2025. godine, u ukupnom iznosu od 75,92 eura.

Tužitelj je tijekom postupka isticao i dokazivao da su tuženici vlasnici predmetne nekretnine, da su nekretninu stekli nasljeđivanjem iza pokojnog Marijana Varge, da je za predmetnu nekretninu prethodni vlasnik sklopio ugovor o odvozu komunalnog otpada, te da je tužena Ruža Varga 4. rujna 2019.godine potpisala izjavu o načinu korištenja javne usluge.

Tužitelj je također ukazao na odredbe Zakona o gospodarenju otpadom (NN 84/21, 142/23), Odluke o načinu pružanja javne usluge sakupljanja komunalnog otpada na području Općine Kapela (Službeni glasnik Općine Kapela, broj: 1/22), Odluke o izmjeni i dopuni Odluke o načinu pružanja javne usluge sakupljanja komunalnog otpada na području Općine Kapela (Službeni glasnik Općine Kapela, broj: 2/23), Općih uvjeta ugovora o korištenju javne usluge te važećeg Cjenika javne usluge sakupljanja komunalnog otpada na području Općine Kapela broj: 01-01-56-2023/K od 13. lipnja 2023.godine.

Unatoč tome, prvostupanjski sud je pogrešno zaključio da tužitelj nije dokazao postojanje obveze tuženika, svodeći predmetnu javnu uslugu isključivo na pitanje jesu li tuženici „stvarno koristili” odvoz otpada. Takav zaključak nije pravilan.

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je zaključio da tuženici ne mogu biti obveznici plaćanja javne usluge samo zato što su prigovorili da uslugu nisu koristili.

Javna usluga sakupljanja komunalnog otpada nije običan privatnopravni odnos u kojem obveza nastaje isključivo pojedinačnom narudžbom usluge. Riječ je o zakonom uređenoj javnoj usluzi, čije korištenje i plaćanje proizlazi iz statusa korisnika javne usluge, odnosno iz vlasništva ili korištenja nekretnine na području na kojem se javna usluga pruža.

Odredbom članka 70. Zakona o gospodarenju otpadom propisane su dužnosti korisnika javne usluge, uključujući dužnost korištenja javne usluge na području na kojem se nalazi nekretnina korisnika te dužnost plaćanja cijene javne usluge za obračunsko mjesto i obračunsko razdoblje.

Jednako tako, Odlukom o načinu pružanja javne usluge sakupljanja komunalnog otpada na području Općine Kapela propisano je da je korisnik javne usluge vlasnik nekretnine, odnosno vlasnik posebnog dijela nekretnine, korisnik nekretnine kada je obveza plaćanja prenesena na korisnika, ili stvarni korisnik nekretnine.

Dakle, obveza plaćanja predmetne javne usluge ne ovisi o tome jesu li tuženici posebno zatražili uslugu niti o tome žele li je koristiti, već proizlazi iz činjenice da su vlasnici nekretnine koja se nalazi na području na kojem tužitelj pruža javnu uslugu sakupljanja komunalnog otpada.

Prvostupanjski sud pogrešno je primijenio načelo „onečišćivač plaća”. Navedeno načelo ne znači da vlasnik nekretnine može jednostavnom tvrdnjom da ne koristi uslugu izbjeći plaćanje cijene javne usluge. Suprotno tome, cijena javne usluge sastoji se od cijene obvezne minimalne javne usluge i cijene za količinu predanog miješanog komunalnog otpada. Upravo institut obvezne minimalne javne usluge potvrđuje da obveza korisnika ne postoji samo onda kada je otpad stvarno predan, nego i zbog dostupnosti, organizacije i održavanja sustava javne usluge.

Da je zakonodavac obvezu plaćanja javne usluge namjeravao vezati isključivo uz svako pojedino stvarno pražnjenje spremnika, tada ne bi propisao obveznu minimalnu javnu uslugu kao samostalni i fiksni dio cijene javne usluge. Upravo postojanje tog fiksnog dijela potvrđuje da obveza korisnika ne nastaje samo zbog pojedinačnog preuzimanja otpada, nego i zbog činjenice da mu je sustav javne usluge organiziran, dostupan i stavljen na raspolaganje.

Sud je, dakle, pogrešno pravno zaključio da tužitelj mora dokazati faktično korištenje usluge na način kao da se radi o pojedinačno naručenoj tržišnoj usluzi. Kod javne usluge sakupljanja komunalnog otpada, odlučno je da se nekretnina nalazi na području pružanja javne usluge, da su tuženici vlasnici odnosno korisnici predmetne nekretnine, da nisu dokazali prestanak statusa korisnika niti trajno nekorisćenje nekretnine u propisanom postupku, te da su računi izdani sukladno važećem cjeniku.

Načelo „onečišćivač plaća” prvostupanjski sud tumači preusko i pogrešno, svodeći ga isključivo na pitanje je li tužitelj dokazao stvarno preuzimanje otpada od tuženika u svakom pojedinom obračunskom razdoblju. Takvo tumačenje nije pravilno.

Svrha načela „onečišćivač plaća” nije omogućiti korisniku javne usluge da jednostavnom tvrdnjom kako ne koristi uslugu izbjegne svaku obvezu plaćanja. Svrha tog načela jest da troškove gospodarenja otpadom snosi korisnik koji otpad proizvodi, odnosno osoba koja se, kao vlasnik ili korisnik nekretnine na području pružanja javne usluge, nalazi u sustavu gospodarenja komunalnim otpadom.

Javna usluga sakupljanja komunalnog otpada ne može se promatrati kao obična tržišna usluga koja nastaje tek pojedinačnom narudžbom korisnika. Radi se o javnoj usluzi od općeg interesa, čije pružanje mora biti organizirano kontinuirano, redovito, sigurno, kvalitetno i ekonomski održivo na cijelom području jedinice lokalne samouprave.

Upravo zbog toga zakon propisuje da se cijena javne usluge sastoji od dva dijela: cijene obvezne minimalne javne usluge i cijene za količinu predanog miješanog komunalnog otpada.

Obvezna minimalna javna usluga predstavlja fiksni dio cijene i služi osiguranju funkcioniranja sustava. Njome se pokrivaju troškovi koji postoje neovisno o tome je li korisnik u određenom mjesecu predao veću, manju ili nikakvu količinu otpada. To su osobito troškovi organizacije sustava, raspoloživosti radnika, vozila, spremnika, evidencija, odvoza, obrade otpada, reciklažnih dvorišta i ostalih troškova nužnih za redovito pružanje javne usluge.

S druge strane, varijabilni dio cijene, koji ovisi o količini predanog miješanog komunalnog otpada, služi neposrednijoj primjeni načela „onečišćivač plaća”, jer korisnik plaća razmjerno stvarno predanoj količini otpada.

Dakle, načelo „onečišćivač plaća” ostvaruje se kroz oba dijela cijene: fiksni dio omogućuje da sustav uopće postoji i bude dostupan korisnicima, dok varijabilni dio potiče korisnika na smanjenje količine miješanog komunalnog otpada i pravilno odvajanje otpada.

Kada bi se prihvatilo stajalište prvostupanjskog suda, tada bi svaki korisnik mogao izbjeći plaćanje javne usluge pukom tvrdnjom da uslugu ne koristi. Takvo bi tumačenje dovelo do toga da se trošak održavanja sustava prebaci na ostale korisnike koji uredno podmiruju svoje obveze, što je upravo suprotno smislu načela „onečišćivač plaća”.

Ne može biti pravno prihvatljivo da korisnik koji je vlasnik nekretnine na području pružanja javne usluge, kojem je javna usluga dostupna i koji nije dokazao prestanak statusa korisnika, trajno nekorisćenje nekretnine ili drugi propisani razlog za oslobođenje od plaćanja, bude oslobođen obveze plaćanja samo zato što tvrdi da otpad ne padaje.

Prvostupanjski sud pritom uopće nije uzeo u obzir svrhu obvezne minimalne javne usluge. Sud je predmet pogrešno promatrao isključivo kroz pitanje faktičnog korištenja usluge, zanemarujući da se dio cijene javne usluge plaća upravo radi dostupnosti, organizacije i održivosti sustava.

Takvo pravno shvaćanje potvrđuje i novija sudska praksa. U odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-115/2024-2 od 4. lipnja 2025., istaknuto je da je prije davanja odgovora na pitanje obračuna cijene javne usluge potrebno imati na umu smisao i cilj zakonskih odredbi, a to je da je cijenu obvezne minimalne javne usluge potrebno osigurati kako bi na nekom području uopće bilo moguće osigurati pružanje javne usluge koja je redovita, sigurna, kvalitetna i ekonomski održiva, uz osiguranje potrebnih sredstava za radnike, spremnike, kamione, drugu opremu i ostala materijalna sredstva.

Iz navedene odluke proizlazi da poslovanje davatelja javne usluge ne može isključivo ovisiti o količinama predanog otpada, jer te količine mogu znatno varirati, a sustav javne usluge svejedno mora postojati i funkcionirati. Prema tome, obvezna minimalna javna usluga nije protivna načelu „onečišćivač plaća”, nego je upravo preduvjet da se to načelo može primjenjivati u uređenom, zakonitom i održivom sustavu.

Isto proizlazi i iz presude Općinskog suda u Sesvetama, Stalne službe u Vrbovcu, poslovni broj Povrv-242/2024-16 od 22. srpnja 2025., u kojoj je sud zauzeo stajalište da gospodarenje otpadom predstavlja djelatnost od interesa za Republiku Hrvatsku te da naplata javne usluge ne ovisi samo o stvarnom korištenju opsega usluge, nego i o drugim obračunskim kriterijima u skladu s propisima komunalnog gospodarstva i gospodarenja otpadom.

U istoj odluci sud je obrazložio da je usluga sakupljanja komunalnog otpada cjelogodišnja obveza te da plaćanje cijene obvezne minimalne javne usluge, kao fiksnog dijela cijene, mora postojati kroz cijelu godinu kako bi se osiguralo pružanje javne usluge na način koji je redovit, siguran, kvalitetan i ekonomski održiv.

Stoga je pogrešan zaključak suda da tužitelj nije dokazao osnovanost potraživanja zato što nije dokazao svako pojedino stvarno preuzimanje otpada od tuženika. Tužitelj je dokazao da su tuženici vlasnici predmetne nekretnine, da se nekretnina nalazi na području pružanja javne usluge, da je za istu nekretninu ranije postojao ugovorni odnos, da je tužena Ruža Varga bila evidentirana kao korisnik javne usluge, da su računi izdani za predmetno obračunsko mjesto te da tuženici nisu dokazali da su na propisani način prestali biti korisnici javne usluge.

Slijedom navedenog, prvostupanjski sud pogrešno je primijenio materijalno pravo kada je zaključio da tuženici nisu dužni platiti utuženi iznos samo zato što su osporili stvarno korištenje usluge. Takav zaključak nije u skladu sa zakonskom strukturom cijene javne usluge, svrhom obvezne minimalne javne usluge ni pravilnim tumačenjem načela „onečišćivač plaća”.

Prvostupanjski sud pogrešno je i nepotpuno utvrdio činjenično stanje kada je zaključio da tužitelj nije dokazao osnovu potraživanja.

Iz provedenih dokaza proizlazi:

- da su tuženici vlasnici predmetne nekretnine,
- da se nekretnina nalazi na području Općine Kapela, na kojem tužitelj pruža javnu uslugu,
- da je za predmetnu nekretninu ranije bio sklopljen ugovor o odvozu komunalnog otpada,
- da su računi izdani za obračunsko mjesto Srednji Mosti 31,
- da se potraživanje odnosi na razdoblje od rujna 2024. do travnja 2025.,
- da mjesečni iznos računa iznosi 9,49 eura,
- da ukupno potraživanje iznosi 75,92 eura.

Sud je pritom neutemeljeno dao odlučujuće značenje tvrdnji tuženika da nisu koristili uslugu, iako tuženici za takvu tvrdnju nisu ponudili odgovarajuće dokaze.

Posebno je pogrešan zaključak suda da tužitelj nije dokazao da je usluga pružena. Tužitelj je dostavio račune, saldakonti otvorene stavke, dokumentaciju o vlasništvu, rješenje o nasljeđivanju, ugovor prednika, izjavu o načinu korištenja javne usluge, Odluku o načinu pružanja javne usluge, izmjenu i dopunu Odluke te Cjenik javne usluge. Navedeni dokazi zajedno čine dostatnu dokaznu podlogu za zaključak da su tuženici korisnici javne usluge i obveznici plaćanja.

Nije pravilno da se tužitelju nameće dokazivanje svake pojedine faktične radnje preuzimanja otpada kao pretpostavke za naplatu cijene javne usluge. Račun se ne sastoji samo od varijabilnog dijela cijene, već i od obvezne minimalne javne usluge. Sud je taj dio u potpunosti zanemario.

Ako su tuženici smatrali da nekretninu trajno ne koriste, odnosno da ne postoji osnova za obračun javne usluge, bili su dužni to dokazati na način predviđen propisima i općim uvjetima, odnosno odgovarajućim vjerodostojnim ispravama i pravodobnom obaviješću tužitelju. Sama paušalna tvrdnja da uslugu nisu koristili ne može biti dovoljna za oslobođenje od obveze plaćanja javne usluge.

Sud je pogrešno zaključio da izjavu o načinu korištenja javne usluge od 4. rujna 2019. ne treba uzeti u obzir zato što je tužena Ruža Varga osporila izjavu te ukazala na pogrešan OIB.

Pogrešno naveden OIB, sam po sebi, ne znači da izjava nije dana niti da ista nema dokaznu vrijednost. Sud je bio dužan cijeniti sadržaj izjave zajedno s ostalim dokazima u spisu, osobito s podacima o vlasništvu nekretnine, adresi, nasljeđivanju, ranijem ugovoru i činjenicom da se računi odnose upravo na obračunsko mjesto Srednji Mosti 31.

Osim toga, čak i kada bi se navedena izjava u potpunosti zanemarila, to ne bi dovelo do zaključka da tuženici nisu obveznici plaćanja. Njihova obveza proizlazi iz zakona, odluke jedinice lokalne samouprave, statusa vlasnika nekretnine i činjenice da se javna usluga pruža na području na kojem se nekretnina nalazi.

Pobijana presuda ima nedostatke zbog kojih se ne može pravilno ispitati.

Sud nije dao dostatne i jasne razloge o odlučnim činjenicama, osobito o tome zašto je u cijelosti zanemario odredbe Zakona o gospodarenju otpadom i Odluke Općine Kapela kojima je propisano tko se smatra korisnikom javne usluge i kada nastaje obveza plaćanja javne usluge.

Također, sud nije dao dostatne razloge o strukturi cijene javne usluge, iako je tužitelj izričito ukazivao da se cijena sastoji od obvezne minimalne javne usluge i varijabilnog dijela. Bez pravilnog razmatranja obvezne minimalne javne usluge nije moguće zakonito odlučiti o osnovanosti potraživanja.

Sud je, nadalje, bez valjanog obrazloženja odbio sve preostale dokazne prijedloge, navodeći da je činjenično stanje potpuno utvrđeno. Takvo postupanje je proturječno, jer sud istodobno zaključuje da tužitelj nije dokazao odlučne činjenice, a odbija daljnje izvođenje dokaza kojima bi se upravo te činjenice mogle dodatno razjasniti.

Time je tužitelju onemogućeno potpuno raspravljanje o odlučnim činjenicama, a odluka je donesena na temelju nepotpuno provedenog dokaznog postupka.

Prvostupanjski sud je pogrešno zaključio da tuženici nisu u obvezi platiti utuženi iznos samo zato što su osporili korištenje javne usluge.

Takav pristup nije u skladu s naravi javne usluge sakupljanja komunalnog otpada, važećim propisima, Odlukom Općine Kapela, Općim uvjetima ni Cjenikom javne usluge.

Tuženici su vlasnici nekretnine na području na kojem tužitelj pruža javnu uslugu. Nisu dokazali da su prestali biti korisnici javne usluge niti su dokazali trajno nekorištenje nekretnine. Stoga su dužni platiti utuženi iznos.

Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da

nadležni Županijski sud usvoji žalbu i preinači presudu Općinskog suda u Virovitici, Stalne službe u Slatini, poslovni broj Povrv-37/2026-6 od 3. lipnja 2026., na način da održi na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi javne bilježnice Martine Dujmović iz Bjelovara, poslovni broj Ovr-7870/2025 od 6. listopada 2025., te naloži tuženicima da tužitelju naknade troškove postupka, uključujući i trošak žalbenog postupka. Podredno, predlaže se ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U Bjelovaru, 15. lipnja 2026. godine

Tužitelj:
KOMUNALAC d.o.o. Bjelovar
Sanela Mateković, mag.iur.

Tužitelj potražuje trošak sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 60,00 eura

